

“အလှကိုယ်ခံရှိခြင်းကိုသိမြင်မှု”

A Positive Praise Post

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ပိုင်ဘလော့ဂ်တစ်ခုတွင် ဘုရားသခင်၏ ကောင်းခြင်းဂုဏ်အင်္ဂါများကို ချီးကျူးထားသော အကြောင်းအရာများကို ကျွန်ုပ်တို့ဖတ်ရသောအခါ စိတ်ဓာတ်များ တက်ကြွရှင်သန်လာရသည်။

ယေဘုယျအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျေးဇူးတင်တတ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်ပိုင်ဘလော့ဂ်တွင်တင်၍ ဖော်ပြခြင်းဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ဘဝတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ကောင်းမှုများကို မျှဝေရန်အတွက် မိတ်ဆွေများနှင့် မိသားစုထံသို့ အီးမေးလ်နှင့် ပေးပို့၍ဖြစ်စေ ပြခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်ကာလများ နောက်ပိုင်းတိုင်အောင်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ဘဝတွင် ဆိုးရွားသော အဖြစ်အပျက်များအတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်သည့် အလေ့အကျင့်မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရာတိုင်း၏ ကောင်းကွက်ကို ကြည့်မြင်တတ်သည့် အလေ့အကျင့်မရှိသည့်ပြင် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေချိန်တွင်လည်း ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းသည့် အလေ့အကျင့်လည်း မရှိခဲ့ပါ။

သို့ရာတွင် သူငယ်ချင်း၏ ရေးသားဖော်ပြချက်ကို ဖတ်ရပြီးသည့်နောက်တွင် ဆင်းဒစစ်တစ်ခု၊ ရေပန်းတစ်ခု၊ နေဝင်ချိန်တစ်ချိန်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ အားပေးစကား၊ လမ်းလျှောက်ထွက်ခြင်း စသည်တို့ကဲ့သို့သော နေ့တစ်နေ့အတွက် အသေးအဖွဲ့များသည်ပင် ကျေးဇူးတင်ချီးမွမ်းထိုက်သော ကိစ္စများဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ သူငယ်ချင်း ရေးသားဖော်ပြချက်အား သတိရနေခဲ့မိသည်။ ထိုသို့သော ကိစ္စလေးများတွင် ကျွန်ုပ်တို့အားပီတိဖြစ်စေလောက်သော မည်သည့်စွမ်းရည်မျိုးမျိုး ရှိနေပါသနည်းဟု တွေးမိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မကြာသေးမီက ပီတိပွားခြင်းမဖြစ်မီ လေယာဉ်ပျံကို ဦးဆုံးအကြိမ်စီးရစဉ် ဖြစ်ပေါ်သော မိတ်ဆွေထောင်ချီရှိသော နေရာသို့ တက်ရောက်ရသောအခါ ဖြစ်ပေါ်သော သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့အနာဂတ် လက်တွဲဖော်ကို တွေ့ရမည့်နေ့ သို့မဟုတ် ဖခင်တစ်ဦးဖြစ်ရတော့မည့်နေ့ သို့မဟုတ် တောင်ပင်လယ်ကျွန်းတွင် မြှုပ်နှံထားသော ရတနာများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိရသည့်နေ့ စသည့်နေ့များတွင် ဖြစ်ပေါ်သော ခံစားမှုကြီးတစ်မျိုးကို မျှော်လင့်နေခဲ့မိသည်။ သို့ရာတွင် နံနက်စာစားလျှင် သို့မဟုတ် မေ့မထမှ အီးမေးလ်တစ်စောင်ရသောအခါတွင်ပင်သော်မှ ဘုရားသခင်အား ကျေးဇူးတော်တင်နိုင်သည့် ကျေးဇူးတော်တင်သင့်သည့် စစ်မှန်သောဝမ်းသာပီတိကို ခံစားရသောအခါတွင်မူ ကြီးမားသောပီတိကို ခံစားရန် ကျွန်ုပ်တို့စောင့်ဆိုင်းနေရသော အချိန်များ၊ လွဲချော်သွားခဲ့ရသော အခွင့်အလမ်းများကား အားလုံးပင် အချည်းအနီးဖြစ်သွားပေတော့သည်။

ထိုသို့ခံစားနိုင်ရန်မှာ အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်ခက်ပါသည်ဟု သင်ကဆိုကောင်းဆိုပါလိမ့်မည်။ သင်ပြောသည်မှာ လုံးဝမှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ သူငယ်ချင်းက ဖော်ပြထားသည်မှာ သူမကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ်က အရာတစ်ခုအတွက် လေးနက်ယုံကြည်စွာ ကျေးဇူးတင်နိုင်ပါလျှင် ယင်းကို အမြဲမပြတ် အခါမလတ် “ကျေးဇူးတင်သော သဘောထား” အဖြစ်ချမှတ်လိုက်ပါဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ သင်တစ်ကြိမ်မျှစတင်လိုက်လျှင်ပင် ထိုအကျင့် ထိုသဘောထားက အလိုအလျောက်ဆက်လက် ဖြစ်ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။

မနက်ဖြန်တွင် မြို့လယ်ကောင်ရှိ ကားပိတ်မိနေသောအခါ သို့မဟုတ် မိုးသည်းလေထန်ပြီး ကျွန်ုပ်ကားမောင်းရမည့် နေရာအနံ့တွင် ရေများပြည့်လျှံနေသောအခါ သို့မဟုတ် ဘုရားသခင်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတော်ကို မိတ်ဆွေတစ်ဦးအား မျှဝေသော်လည်း ထိုသူက လက်ခံရန် အသင့်မဖြစ်သေးသောအခါ အဆိုပါ စိတ်ရှုတ်ထွေးစရာများသည် အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါ။ အရာတိုင်း၏ ကိုယ်စီရှိနေသော အလှတရားများကို ကျွန်ုပ်တို့ကြည့်မြင်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးသောအခါ၌ အဆိုပါ ရှုတ်ထွေးမှုများထဲတွင်ပင် ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်နေမိပါသည်။ “ဘဝ၏ မနက်ဖြန်တစ်ရက်အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကောင်းချီးပေးပါ” ဟူသော သီချင်းဟောင်းတစ်ပုဒ်ထဲကလိုပင် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ပိုင်စကားများကို သတိရနေပါရစေတော့။

“ဓိတ်ရင်းခံသာပဓာန”

Attitude Is Everything

မော်ရင်းဂျွန်းသည် မျက်စေ့ကွယ်နေပြီး ပိန်ခြိုးနေသည့်တိုင် နံနက် ၈:၀၀နာရီတိုင်းတွင် ကြော့မော့နေအောင် ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်၍ လှပစွာ ဝတ်စားနေထိုင်တတ်သည့် အသက် ၉၂နှစ်အရွယ် အဘွားတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

သူမ၏ အသက် ၇၀အရွယ် ခင်ပွန်းသည် ဆုံးသွားပြီးနောက် မော်ရင်းသည် ဘိုးဘွားရိပ်သာတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ မော်ရင်းပြောင်းရွှေ့ရေးတွင် ကူညီရန် လိုက်ပါသွားသော ချယ်ရီပီက မည်သို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောခဲ့သည်။

“ဘိုးဘွားရိပ်သာရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ တမေ့တမော စောင့်နေပြီးတဲ့နောက် သူ့အခန်းပြင်ပြီးပြီလို့ ပြောလိုက်တော့ မော်ရင်းက ပြီးသွားတယ်။ သူ့ရဲ့လမ်းလျှောက်တုတ်နဲ့ စက်လှေကားကို တက်သွားတယ်။ ကျွန်မက ဘေးမှာမြင်ရတာတွေကို သူ့ကိုရင်းပြရတယ်။ သူ့ရဲ့ အခန်းသေးသေးရယ် ပြတင်းပေါက်မှ တန်းလန်းချထားတဲ့ လိုက်ကာလေးကိုလည်း ပြောပြလိုက်တယ်။”

သူက ၈နှစ်အရွယ် ကလေးလေးတစ်ယောက် ခွေးကလေးတစ်ကောင်ရသလို ဝမ်းသာမှုမျိုးနဲ့ ဒီအခန်းလေးကို သိပ်ကြိုက်တယ်လို့ အားရပါးရပြောပါတယ်။

ကျွန်မက “မစ္စက်ဂျွန်း ရှင်ကအခန်းကိုမြင်ရတာ မဟုတ်တော့ ခဏလေးစောင့်ပါဦး ခဏနေပါဦးလို့ပြောတော့” သူကဒီလိုပြောပါတယ်။

“အခန်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှလုပ်စရာမရှိပါဘူး။ ပျော်ရွှင်တယ်။ စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ရှင်တစ်ခုခုကို ကြိုပြီးဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အရာပဲ။ ဒီအခန်းကို ကျွန်မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ အဲဒါဟာ ဒီအခန်းထဲမှာ ပရိဘောဂတွေကို ဘယ်လိုစီစဉ်ပြီး နေရာချထားတယ်ဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ မူမတည်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကို ဘယ်လိုစီစဉ်ထားတယ်ဆိုတဲ့အပေါ်မှာ မူတည်တယ်။ အဲဒါဟာ မနက်အိပ်ရာကနီးတိုင်း ကျွန်မချမှတ်

တဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။ ကျွန်မမှာ ရွေးချယ်စရာတစ်ခုရှိတယ်။ ကျွန်မက အိပ်ယာထဲမှာလဲပြီး ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာကြီး ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အခက်အခဲတွေကို စဉ်းစားရင်းအချိန်ဖြုန်းနေနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် အိပ်ရာထဲကထဲပြီး ဒီလိုဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့သူတွေ၊ ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့သူတွေကို ကျေးဇူးတော်တင်ပြီး ဆုတောင်းပေးနိုင်တယ်။ နေ့တစ်နေ့တိုင်းဟာ ကျွန်မအတွက် လက်ဆောင်တစ်ခုပဲ။ ကျွန်မမျက်လုံးပွင့်နေသမျှ အသက်မသေသမျှ ကာလပတ်လုံး နောက်တစ်နေ့ နောက်တစ်နေ့တွေကို စဉ်းစားပြီး ကျွန်မသို့မှီးသိမ်းဆည်းခဲ့တဲ့ အမှတ်ရစရာတွေကိုတွေးပြီး စိတ်ချမ်းသာနိုင်တယ်။ အိုမင်းလာ တယ်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာတယ်ဆိုတာ ဘာလဲစာရင်းတစ်ခုနဲ့တူတယ်။ ရှင်ထည့်ထားတဲ့ငွေကို ရှင်ပြန်ထုတ်လို့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်ရဲ့ ဘာလဲနဲ့တူတဲ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ စိတ်ချမ်းသာစရာတွေကိုသာ စုဆောင်းပါလို့ ကျွန်မအကြံပေးချင်တယ်။”

(ဘရိုင်ယန် ဝိုက်တ်)
(By. Brian Whyte)